

schází tudíž potřebné skutkové zjištění, takže nelze ve věci rozhodnouti. Jest proto nutným, aby bylo řízení v uvedených směrech doplněno.

Čís. 7611.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Stačí, že zaměstnanec věděl, že odměna za nedělní práci jest obsažena v úhrnkové odměně a že s tím souhlasil. Okolnost, že nebyla zaměstnanci poskytnuta jednou týdně nerušená přestávka aspoň 32 hodin, nemá vlivu na platnost úmluvy, podle níž byla odměna za nedělní práci zahrnuta v úhrnkové týdenní mzdě, nýbrž může mít v zápětí pouze následky trestní podle § 13 zák.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1927, Rv II 504/27.)

Žaloba zaměstnance proti zaměstnavateli o úplatu za práci přes čas a za práci nedělní byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Ve příčině nároku na odměnu za práci vykonanou podle tvrzení žalobcova »přes čas« mimo dobu nedělní nepovažují nižší soudy za dokázáno, že žalobce pracoval přes čas, to jest více než 48 hodin týdně. Nemá tedy tento žalobní nárok skutkového základu, o nějž se opírá, a již tento důvod stačí k zamítnutí tohoto nároku aniž jest třeba řešiti otázku, mohl-li se žalobce hledíc ku předpisům zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. nároku na odměnu za práci přes čas platně vzdáti. Pokud pak jde o odměnu za práci nedělní, zjistil soud odvolací, že tato odměna byla započítána v týdenní mzdě a že žalobce za práce nedělní dostal zaplacen. Že žalobce věděl, že odměna za práce nedělní je obsažena v úhrnkové mzdě týdenní a že s tím souhlasil, je zřejmo z toho, že po celou dobu služební nároků na další odměnu za nedělní práci nečinil. Došlo tedy mezi ním a stranou žalovanou mlčky k úmluvě, podle níž byla odměna za nedělní práci obsažena v úhrnkové mzdě týdenní. Ježto pak zákon čís. 91/18 nezakazuje, by mzda za práce přes čas nebyla paušalována, jest úmluvu ať výslovně ať mlčky o tom učiněnou považovati za platnou. Podle zjištění soudu odvolacího byl žalobcův nárok na odměnu za práci nedělní uspokojen zaplacením úhrnkové mzdy týdenní, čímž zanikl (§ 1412 obč. zák.). Také tento důvod stačí k zamítnutí řečeného nároku žalobcova a není ani tu třeba řešiti otázku vzdání se nároku. Nebylo-li zákonu čís. 91/18 žalovaným družstvem vyhověno v tom směru, že žalobci nebyla poskytnuta jednou týdně nerušená přestávka aspoň 32 hodin (§ 4 čís. 1), mohlo by to mít v zápětí následky trestní podle § 13 téhož zákona, nemá to však vlivu na plat-

nost úmluvy, podle níž byla odměna za práci nedělní zahrnuta v týdenní mzdě. Tvrdí-li konečně dovolatel, že je na straně zaměstnavatele, by dokázal, že práce přes čas konána nebyla, budiž k tomu poznamenáno, že snaha dovolatelova přesunouti průvodní břímě jemu náležející na stranu žalovanou nemá v zákoně opory.

Čís. 7612.

Žalobu, by exekuce vnucenou dražbou byla prohlášena za nepřipustnou, dlužno zamítnouti, byl-li udělen příklep vydražené nemovitosti sice po podání žaloby, ale před rozsudkem prvního soudu.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1927, Rv II 704/27.)

Žalobu dlužnice, by byla exekuce vnucenou dražbou nemovitosti prohlášena za nepřipustnou, procesní soud první stolice rozsudkem ze dne 23. dubna 1927 zamítl. Důvody: Žaloba podle § 35 ex. ř. předpokládá, že exekuce v den vydání rozsudku dosud trvala, neboť to jest podle § 35 ex. ř. nezbytným předpokladem této žaloby. V tomto případě však nebyl na základě žaloby odklad exekuce povolen, nemovitost byla již dne 30. listopadu 1926 nuceně prodána a příklep nabyl pravomoci. Tímto příklepem došla exekuce vnucenou dražbou svého ukončení a je tedy žalobní žádost již bezpředmětnou a nepřipustnou a bylo ji zamítnouti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Nemůže býti pochybnosti o tom, že se odvolatelce jedná jen o zrušení dražebního řízení ohledně nemovitosti. I když v žalobě není výslovného návrhu na zrušení exekuce, musí býti exekuce zrušena, bylo-li opoziční žalobě vyhověno. Je tedy zřejmo, že lze opoziční žalobě vyhověti jen, může-li v době vynesení rozsudku exekuce býti prohlášena za nepřipustnou a může-li býti zrušena. Tomu v souzeném případě tak není. Z důvodů v žalobě uvedených podala odvolatelka proti usnesení okresního soudu, jímž příklep byl udělen, rekurs, jemuž nebylo vyhověno, a stal se příklep pravoplatným dříve, než tento spor byl napadeným rozsudkem skončen. Pravoplatnost příklepu překážela, by mohlo býti vyhověno žalobní žádosti a z důvodů v žalobě uvedených uznáno právem, že se exekuce prohlašuje za nepřipustnou a se zrušuje. Vzhledem k tomu měla odvolatelka žalobu ve smyslu § 235, čtvrtý odstavec, c. ř. s. změnit, což se však nestalo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce sdílí dovolací soud názor odvolacího soudu a poukazuje dovolatelku na důvody napadeného rozsudku s dodatkem, že udělením příklepu bylo vlastní exekuční řízení, v němž žalobkyně byla stranou, skončeno, změnilo tímto okamžikem svou povahu a rovnalo se